

Virtutis Solidæ Præcipua Impedimenta, Subsidia, Et Incitamenta

Commentationibus Illustrata, Omnium Usui Aptatis. Quæ Servire Insuper
Poterunt Pro Argumento Concionum: Uti Et Considerationum Tempore
Exercitiorum; præsertim verò pro gemino sacræ collectionis triduo; prout
ex subjectis hunc in finem elenchis patet. [...] Partes Tres

Impedimenta

Bellecius, Aloysius

Ratisbonæ [u.a.], 1755

§.III. Regulæ divinos instinctus dignoscendi, iisque auscultandi modus.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55524](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55524)

Utinam neglecta redirent lumina ! ô quàm fidelius his auscultarem ! Indignus quidem sum, ô *DEUS miseratiorum!* (gg) cui vel unicum denuo auxilium conferas. Quia tamen etiam tunc, *cùm iratus fueris, misericordiae recordaberis*, (hh) spero ab infinita clementia tua victricem gratiam, quæ vitæ priori finem, & sanctiori initium faciat.

§. III.

Regulæ divinos instinctus dignoscendi, iisque auscultandi modus.

GRatiarum abusûs quàm horrenda indignitas, quàmque terribilis sit, qua plecti consuevit, poëna, paulò ante, mutuatis ex orco carbonibus, ita adumbravi, ut nullus dubitem, quin firmiter decreveris, divinis ejusmodi vocibus morigeras posthac aures te præbiturum. Proinde solùm superesse videtur, ut te paucis edoceam
 1. artem eas dignoscendi, 2. modum docili

(gg) 2. Esdr. 9. v. 31. (hh) Habac. 3. v. 2.

docili mente iisdem obsecundandi;
3. adjectis hunc in finem novis inci-
tamentis.

I. Primò itaque ut faciliùs divinos
instinctus rite cognoscas, sequentes ad-
hibe industrias. Inprimis animi col-
lectioni interdium stude, ut represso af-
fectionum tumultu, Divini Pneuma-
tis susurros faciliùs percipias. Quàm
parum enim ac *in malevolam animam,*
æquè parum in dissipatam introibit sa-
pientia, (A) Spiritus Sancti magiste-
rio docenda; nec Jairi filia excitan-
tem Christi vocem priùs audit, quàm
is ejectam domo *turbam tumultuantem*
vidit. (a) Dein geminos eosque jura-
tos cœlestis afflatûs hostes nempe cu-
ticulæ amorem & animi teporem pro
viribus excute. Ille enim intellectui
nebulam objicit; hic voluntati com-
pedes injicit; quo fit, ut gratiæ du-
ctum nec ille cognoscat, nec hic se-
quatur. Denique sæpius præsertim
sub meditatione, & post exceptum
cordis hospitio Numen Eucharisti-
cum

I.
Regula di-
vinos in-
stinctus
dignos-
cendi.

(A) Sap. I. v. 4. (a) Matth. 9. v. 23.

cum, cum Saulo exclama: *Domine, quid me vis facere?* (b) Ne dubita; grandia non rarò verba tibi loquetur DEUS, quibus notam faciet voluntatem suam.

Ne verò hoc in negotio *transfigurans se Satanas in Angelum lucis*, (c) bonique larvam prætexens, fallaces tibi pedicas struat, illud Joannis Apostoli monitum tibi habeas apprimè commendatum: *nolite credere omni spiritui; sed probate spiritus, si ex DEO sint.* (d) Idcirco regularum de discernendis spiritibus hoc tibi compendium habe.

I. Attende, num hi, quibus impelleris, motus animum consolatione, lætitia, pace repleant, magisque te ad sectandam perfectionem accendant? vel num è contrario potius mentem distractionibus, turbatione, nausea, tædio, tristitia obruant: pravæ motiones excitent, teque in virtutis studio

---

(b) Act. 9. v. 6.   (c) 2. Cor. 11. v. 14.
 (d) 1. Joan. 4. v. 1.

dio tepescere faciant? Posterioris notæ impulsus dæmonem habere auctorem in comperto est. Nam teste Elia *non est in commotione Dominus; (e) cum sit DEUS consolationis, DEUS pacis, (f) formans lucem, & fugans tenebras. (g)*

2. Adverte, num sentias tibi ab Omnipotente promitti tantum pecuniæ spiritualis seu virium, quantum ad exequendum, quod moliris, opus exigeretur; *ne, posteaquam posueris fundamentum, & non potueris perficere, omnes, quæ vident, incipiant illudere tibi, dicentes: quia hic homo cæpit ædificare, & non potuit consummare. (h)* Ejusmodi autem superna pollicitatio, opisque sustenturæ spes divinæ vocis indicium est.

3. Nota, num hi instinctus perseverent, pergantque semper & constanter te incitare ad bonum? Nam inconstantia signum mali est & levis spiritus, *qui similis fluctui maris à vento movetur, & circumfertur. (i)*

Præ-

(e) 3. Reg. 19. v. 11. (f) 1. Cor. 1, v. 3.
 Item cap. 13. v. 11. (g) Isa. 45. v. 7. (h)
 Luc. 14. v. 29. & 30. (i) Jacob. 1. v. 6.

Præterea (ut Author nobis S. Ignatius est) observabis quoque principium, medium, & finem horum animi motuum. Eorum *initium* seu originem quod attinet, animadvertete, num eosdem sentire incipias, quando fervore accensus, consolatione perfusus, pace beatus, suavi malacia frueris? vel num assurgant tempore amaritudinis, tristitiæ, teporis vel alterius prævæ affectionis, quæ rebeli tumultu animi regnum turbet. Item num tempore non suo, sed impertinenti in animam irruant? dum nempe alio opere vel negotio, ab obedientia injuncto, occuparis, quocum hæ motiones non solum nullam habeant connexionem, sed nec combinari queant; ita ut ei rite exequendo, impedimento sint? Præposterus ejusmodi impetus è cœlo non est; cum nil cœleste heteroclyton sit.

Dein *medio* tempore, quo tales impulsus durant, observa, num interiori quiete voluntatem tranquillent, & intellectum superna claritate illustrent?
 vel

vel an potiùs hunc tenebris obscurent; illam verò tædiis inquietent? Denique sub eorum *finem* attende, num menti infixum relinquunt salutarem stimulum, qui te impellat ad perfectionis semitam alacriùs decurrendam, ad actiones quotidianas perfectiùs peragendas, ad refranandos sensus, mentisque collectionem accuratiùs conservandam? vel num te cœlestium nausea, virtutis fastidio, tristicique acedia afficiant, dissipent, affligant, tepidumque reddant? Primum boni erit genii; alterum verò mali indicium.

Nam (ut sapienter notat S. Bernardus) *anima bono spiritu interiùs afflata, sanctæ inspirationis certa habet indicia, fervorem scilicet, pacem & humilitatem.*

(1) Si enim demissum te, ferventem, pacatum & magis indifferentem reddant, genuinum id aurum esse indubius judica. Præterea cœlestes instinctus Sacræ Paginæ & Theologiæ placitis, receptis Ecclesiæ moribus, familiaris religiosæ usibus, statûs nostri obligatio-

---

(1) Serm. 32. in Cant.

gationibus & ministeriis consentanei sunt ac conformes. Iidem quoque nostræ indoli & ingenio, naturæ viribus & habilitati, nec non conditioni, officio, ætati semper accomodati sunt, & aptati. Quæ ipsa Divini Spiritûs comis adeò facilitas, benignaque humanitas nos reos amplius magisque inexcusabiles reddit, si *dura cervice & incircumcisis cordibus & auribus* eidem nihilominus *resistere* pergamus. (m) His ergo regulis usus, si *separaveris pretiosum à vili, quasi os DEI eris; (n)* & *spiritus mendax non decipiet, nec prevalebit adversum te.* (o)

II.
lis auscul-
tandi mo-
das.

II. Porro postquam his industriis cognovisti, divinitus te instigari, divinæ voci auscultabis 1. *promptè*, vitando omnes moras: 2. *generosè*, rumpendo omnes remoras: 3. *constanter*, cavendo omnem in bene cœptis remissionem. Inprimis præcipitandæ sunt omnes *mora; hilarem enim datorem diligit DEUS.* (p) Morosus quantopere

(m) Act. 7. v. 51.

(n) Serm. 15. v. 19.

(o) 3. Reg. 22. v. 22.

(p) 2. Cor. 9. v. 7.

topere Ei displiceat, experta est illa Sulamitis, (q) quæ, quia pulsanti non statim aperuit, lentam cunctationem diu multumque luere debuit. Nempe grandis nimum & excelsa Domini exercituum, regumque Regis majestas est, quam ut à vili vermiculo, ad quem suâ gratia invisere dignatur, repulsam inultus ferat. Accedit, quod hac dilatione favor cœlestis minuatur, difficultas augeatur, summumque anima discrimen incurrat, ne postea perficere ob defectum opis & occasionis haud amplius queat, quod, cum potuit, agere in tempore noluit.

Dein perumpendæ sunt omnes *remora*. Si enim aliquando, cur non modò? Idem, qui post sæcula, jam hodie regnat DEUS, æquè munificus in munerando, ac rigidus in puniendo. Si res, quæ à te exigitur, difficilis non foret, merito præmioque careret; quò gravior tui victoria, eò major erit gloria. Age ergo, pavorem pone, generosa in ausa assurge; Tobia piscis est,

Pars I.

K

quod

(q) Cant 5, v, 6,

quod expavescis, & times. Solùm audacter *apprehende branchiam ejus*, (r) & vicisti. Mox cum timore omnis etiam labor evanescet.

Denique bene cœptis *constanter* insistendum est. Quid enim juvat incepisse, & iterum à proposito resiliisse? Quid prodest ædificasse, si quod dextra exstruxit, sinistra iterum destruat? Quid juvat lapidem in montis verticem protrusisse, si remota manu eundem denuo ad ima devolvi sinas? Hæc inconstantia non nisi majori pœna te dignum reddit; cùm cognitioni non respondeat effectus, nec talentis negotiatio.

Igitur sedulò inquire, quid DEUS à te repetitis impulsibus cumprimis petat? cujus appetitionis victoriam, qualis rei sacrificium, cujus vitii fugam iteratò exigat? qualem virtutis actum exerceri à te, quod opus bonum patrari, qualem corporis afflictationem assumi urgeat, optetque? In summa:

quid

(r) Tob. 6. v. 4. & 5.

quid fieri à te, quid omitti impensius postulet? Hic jam suspenso gradu ac vigili aure, quid mens reponat, ausculta, & (quod Apostolus monet) *noli negligere gratiam, quæ est in te, & quæ data est tibi.* (s) Secus cave, ne etiam tu cum illo servo nequam, *quæ acceptam mnam abiens fodit in terram, & abscondit,* (t) *ejiciaris in tenebras exteriores.* (u)

III. Ejusmodi enim gratiarum prodigos Nepotes perdendæ salutis criticum discrimen incurrere, palam enuncio. Asserto veritas ex mox dicendis constabit. Nam primò cœlestes hæ motiones divinitus immissæ, sunt illa subsidia, quibus æterna Bonitas nos à *via lata ac spatiosa, quæ ducit ad perditionem,* abducere; & ad *arctam alteram angustamque semitam, quæ ducit ad vitam,* adducere consuevit. (x) His ergo spretis, quid aliud superest, quàm ut teporis veterno immerfi, tandem evomamur ex ore DEI, nostrisque in-

III.

Incitamenta eos sequendi.

K 2

fruni-

(s) 1. Tim. 4. v. 14. (t) Matth. 25. v. 18.
 (u) Matth. 22. v. 13. (x) Matth. 7. v. 14.

frunitis appetitibus perditè relictis, sinamur *abire post vestigia gregum.* (y)

Præterea qui media negligit, etiam finem respuit. Nos religiosi qui sumus, sub lethali noxa tenemur tendere ad perfectionem nostro statui congruentem, utque in virtute progrediamur, saltem conari. Jam verò adjuvamenta præcipua id exequendi, dictumque conatum exercendi sunt sancti huius impulsus ac illustrationes. His ergo qui passim & temerè abutitur, gravi huic obligationi suæ non satisfacit; id est, ad perfectionem non seriò tendit; adeoque in eo statu versatur, in quo salutis periculum incurrit; cum illa subsidia abjiciat, quibus solis res hæc, graviter præcepta, rite expleri queat.

Ad hæc sine supernis fidei, spei, & charitatis actibus, per vitæ cursum elicitis, cœli gloriam adulatorum nemo acquireret; & sine pari ejusdem ordinis dolore criminum condonationem peccatorum nullus obtinebit. Hi autem
actus

(y) Cant. I, v. 8.

actus sine præviis cœlestibus auxiliis elici nequeunt. Ergo qui ista sibi oblata perulenter rejicit, dictos actus nunquam eliciet; adeoque æterna beatitudine nunquam potietur. Item: actum est de reo, quem, veniam rogantem, iratum Numen non exaudit. Atqui teste Gregorio Magno non exaudiet te, quicumque ejus voci rebelles usque obturas aures. *Qui DEO interiùs inspiranti, & monenti non obedit,* (S. Gregorii verba sunt) *is noverit, se ad DEUM in suis precibus aspirantem, non audiendum, nec exaudiendum.* (z) Inde jam conclude, in quàm magno tales sempiternæ perditionis discrimine versentur.

Denique sine dono perseverantiæ finalis, ut ajunt, perdita est anima etiam sanctissima. Illa autem ex sententia Patrum & Doctorum sæpe habet (æterna Mente rem ita ordinante) secretam miramque connexionem cum memoratis impulsibus divinis; ita quidem ut his protervè neglectis, non ra-

K 3

rò

(z) L. 4. Moral. c. 1.

rò etiam illam subtrahat ille ipse ultor
 D E U S , cujus judicia sunt abyssus
 multa; in poenam scilicet crassi illius,
 quem hæc neglectio involvit, immen-
 sã Bonitatis despectûs.

Itaque, ò prodige gratiarum con-
 temptor! his territus deinceps melio-
 ra decerne; cumque vindex illud Nu-
 men identidem *conterat multos, & sta-
 re faciat alios pro eis*, (aa) time, ne
 eodem turbine etiam tu involvaris.
 Certè Hebræis Gentes, Græcis Lati-
 nos, Hæreticis Europæis Americanos
 & Japones substitutos miramur. Quod
 integris nationibus contigit, cur non
 etiam tibi evenire possit? tibi, inquam,
 quem tam pertinax tot auxiliorum
 abusus aliis nocentiorum reddit. Præ-
 fertim cum subtractio gratiarum poena
 non minùs frequens quàm terribilis
 sit. Quin imò & justissimam esse Au-
 gustinus enunciat, dicens; *justissimum
 est, ut amittat unusquisque illud, quo
 bene uti noluit; &, qui sciens rectum, id
 tamen*

(aa) Job. 34. v. 24.

tamen non facit, equum est, ut amittat
etiam scire, quod rectum est. (bb)

Proin, ô mortales! hodie adhuc si
vocem Domini audieritis, nolite, ah!
nolite obdurare corda vestra. (cc) Sed
(quod Bernardi monitum est) inpo-
sterum loquenti interiùs DEO duas
aures commodate, unam scilicet in-
telligentiæ, alteram obedientiæ; unam,
qua cum Elia in sibilo auræ tenuis hu-
militer audiatis, qua sit voluntas DEI
bona, beneplacens & perfecta; (dd) al-
teram, qua fideliter auditis obsequa-
mini. (ee)

(bb) S. Aug. de lib. Arbitr. (cc) Psal. 94.
v. 8. (dd) Rom. 12. v. 2. (ee) In Epist.

